

ROZSTRZYGNĘCIE NADZORCZE NR IB.I.4131.4.2023.PZŁO WOJEWODY LUBUSKIEGO

z dnia 24 marca 2023 r.

w sprawie stwierdzenia nieważności w części uchwały nr XLI/257/2022 Rady Miejskiej w Lubniewicach z dnia 29 grudnia 2022 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla założenia pałacowego w miejscowości Rogi

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2022r., poz. 559 z późn. zm.) stwierdzam nieważność uchwały Nr XLI/257/2022 Rady Miejskiej w Lubniewicach z dnia 29 grudnia 2022 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla założenia pałacowego w miejscowości Rogi w następującym zakresie:

- § 2 ust. 5,
- § 6 ust. 3 pkt 4,
- § 9 ust. 2 pkt 1 w zakresie słowa „terenu”,
- § 9 ust. 2 pkt 2 w zakresie słowa „terenu”,
- § 9 ust. 5,
- § 10 ust. 4,
- § 13 ust. 5,
- § 16 ust. 3.

Uzasadnienie

Na sesji w dniu 29 grudnia 2022r. Rada Miejska w Lubniewicach podjęła uchwałę Nr XLI/257/2022 w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla założenia pałacowego w miejscowości Rogi. Uchwałę tę podjęto na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy o samorządzie gminnym, oraz art. 20 ust. 1 ustawy z 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2022 r. poz. 503 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o p.z.p.”. Stosownie do zapisów art. 14 ust. 8 ustawy o p.z.p., miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem prawa miejscowego uchwalanym przez organ stanowiący gminy, tj. radę gminy. Artykuł 94 Konstytucji RP stanowi, iż organy samorządu terytorialnego oraz terenowe organy administracji rządowej, na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie, ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów, a zasady i tryb wydawania aktów prawa miejscowego określa ustawa. W przypadku aktów prawa miejscowego z zakresu planowania przestrzennego, tj. w odniesieniu do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, regulację zasad i trybu ich sporządzania określa ustawa o p.z.p. Z dyspozycji art. 3 ust. 1 ustawy o p.z.p. wynika, że kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w tym uchwalanie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego należy do zadań własnych gminy. Biorąc pod uwagę powyższe oraz mając na uwadze dyspozycję art. 20 ust. 2 ustawy o p.z.p., kontrola organu nadzoru w tym przedmiocie nie dotyczy celowości czy słuszności dokonywanych w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego rozstrzygnięć, lecz ogranicza się jedynie do badania zgodności z prawem podejmowanych uchwał, a zwłaszcza przestrzegania zasad planowania przestrzennego oraz, określonej ustawą, procedury planistycznej. Zgodnie z treścią art. 28 ust. 1 ustawy o p.z.p., podstawę do stwierdzenia nieważności uchwały rady gminy w całości lub w części stanowi istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu jego sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie. Zasady sporządzania aktu planistycznego dotyczą problematyki merytorycznej, która związana jest ze sporządzeniem aktu planistycznego, a więc jego zawartością (część tekstowa, graficzna). Zawartość aktu planistycznego określona została w art. 15 ustawy o p.z.p. Z kolei tryb uchwalenia planu, określony w art. 17 ustawy o p.z.p., odnosi się do kolejno podejmowanych czynności planistycznych, określonych przepisami ustawy, gwarantujących możliwość udziału zainteresowanych podmiotów w procesie planowania (poprzez składanie wniosków i uwag) i pośrednio do kontroli legalności przyjmowanych rozwiązań w granicach uzyskiwanych opinii i uzgodnień. Organ nadzoru zobowiązany jest do badania zgodności uchwały ze stanem prawnym obowiązującym w dacie podjęcia przez radę gminy uchwały i w przypadku stwierdzenia naruszenia prawa, do podjęcia interwencji, stosownie do posiadanych kompetencji w tym zakresie.

Jak wynika z ustaleń zawartych w § 2 ust. 5 uchwały, plan dopuszcza aby wskaźniki określone w stosunku do działki w granicach jednostkowego terenu, stosować w odniesieniu do kilku działek w obrębie jednej nieruchomości w granicach danego terenu, natomiast zgodnie z §9 ust. 2 pkt 1 i § 9 ust. 2 pkt 2 uchwały, plan ustala: „1) maksymalna powierzchnia zabudowy: 15% powierzchni terenu; 2) powierzchnia biologicznie czynna: 70% powierzchni terenu;”. Z redakcji znowelizowanego art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o p.z.p. wynika, że wszystkie wskaźniki w zakresie zasad kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu, z woli samego ustawodawcy, odnoszą się do powierzchni działki budowlanej, nie zaś do powierzchni terenu, czy kilku działek. Plan miejscowy sporządzany na podstawie ustawy o p.z.p., powinien stosować przepisy zawarte w tej ustawie. Oznacza to konieczność formułowania ustaleń, m.in. w zakresie zasad kształtowania zabudowy oraz wskaźników zagospodarowania terenu, w dostosowaniu do zakresu pojęciowego określonego na potrzeby tej ustawy. W związku z powyższym, ustalenia planu miejscowego dotyczące ww. wskaźnika powierzchni zabudowy i powierzchni biologicznie czynnej, powinny zostać ustalone w odniesieniu do ustawowej definicji „działki budowlanej”, określonej w art. 2 pkt 12 ustawy o p.z.p. Należy bowiem wskazać, iż art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o p.z.p. zmieniony został przez art. 1 pkt 4 lit. a ustawy z 25 czerwca 2010 r. o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej oraz ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. Nr 130, poz. 871), nadając mu dla procedur rozpoczętych z dniem 21 października 2010 r. następujące brzmienie: „W planie miejscowym określa się obowiązkowo: (...) 6) zasady kształtowania zabudowy oraz wskaźniki zagospodarowania terenu, maksymalną i minimalną intensywność zabudowy jako wskaźnik powierzchni całkowitej zabudowy w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, minimalny udział procentowy powierzchni biologicznie czynnej w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, maksymalną wysokość zabudowy, minimalną liczbę miejsc do parkowania i sposób ich realizacji oraz linie zabudowy i gabaryty obiektów.”. Ustawa o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej oraz ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, jednoznacznie przesądziła z jednej strony, że obowiązujące w dniu wejścia w życie ustawy miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego zachowują swoją moc obowiązującą (art. 4 ust.1) oraz, że do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, w stosunku do których podjęto uchwałę o przystąpieniu do sporządzania lub zmiany planu, a postępowanie nie zostało zakończone do dnia wejścia w życie ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe (art. 4 ust. 2). Powyższe oznacza, iż ustawodawca jednoznacznie przesądził, obowiązek stosowania dotychczasowych przepisów dla procedur dopiero co rozpoczętych. Co więcej długi, bo wynoszący 3 miesiące, okres *vacatio legis* umożliwił podjęcie przez poszczególne gminy decyzji odnośnie rozpoczynania nowych procedur dla „starego” brzmienia m.in. art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o p.z.p. Powyższe oznacza, że z woli samego ustawodawcy dla procedur rozpoczętych przed 21 października 2010 r. nie ma możliwości stosowania obecnego brzmienia przepisu art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o p.z.p. i odwrotnie, dla procedur rozpoczętych po tej dacie istnieje obowiązek stosowania przepisów w ich obecnym brzmieniu. Organ nadzoru wskazuje, że skoro w przedmiotowej sprawie uchwała o przystąpieniu do sporządzania planu miejscowego została podjęta 25 marca 2019 r., to w tej sytuacji tym bardziej Rada nie może „wybierać” sobie trybu oraz brzmienia przepisów, które stosuje dla takich procedur. Biorąc pod uwagę powyższe przepisy intertemporalne oraz fakt, iż uchwalając plan Rada Miejska w Lubniewicach w sposób niewłaściwy zastosowała nowe brzmienie art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o p.z.p. do czego nie miała prawa, niezbędne jest stwierdzenie nieważności wskazanej powyżej części tekstowej uchwały, w zakresie, o którym mowa w *petitum* niniejszego rozstrzygnięcia nadzorczego, jako w istotny sposób naruszające zasady sporządzania planu miejscowego. Podsumowując należy bowiem stwierdzić, iż w przedmiotowej sprawie niezbędne jest stosowanie wprost dyspozycji art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o p.z.p., nie zaś przepisu § 4 pkt 6 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587), w brzmieniu obowiązującym w dacie podjęcia uchwały, dopuszczającego określenie powierzchni biologicznie czynnej, a także powierzchni zabudowy w odniesieniu do działki, bądź terenu, bowiem regulacja przepisu wykonawczego stanowi konkretyzację pierwotnego brzmienia ustawy o p.z.p., przy czym co istotne pozostaje ona w kolizji z aktualnym brzmieniem art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o p.z.p. Tak więc dla nowych procedur planistycznych (w rozumieniu: rozpoczętych po 21 października 2010 r.) wszelkie parametry i wskaźniki kształtowania zabudowy i zagospodarowania terenu winny odnosić się do działki budowlanej, zaś „stare procedury” winny wypełniać normę wynikającą z § 4 pkt 6 rozporządzenia wykonawczego do ustawy o p.z.p. „Zawarte w § 4 pkt 6 rozporządzenia ustalenia dotyczące parametrów i wskaźników kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu powinny zawierać w szczególności określenie linii zabudowy, wielkości powierzchni zabudowy w stosunku do powierzchni działki lub terenu, w tym udziału powierzchni biologicznie czynnej, a także gabarytów i wysokości projektowanej zabudowy oraz geometrii dachu. Słusznie Sąd I instancji zauważył, że przepis §

4 pkt 6 rozporządzenia Ministra Infrastruktury operuje pojęciami „działki lub terenu”, lecz jest to jednak przepis wykonawczy do ustawy, który odnosi się do pierwotnego brzmienia art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy. W ślad za przeprowadzoną nowelizacją ustawy nie przeprowadzono zmiany rozporządzenia wykonawczego do tej ustawy. Zatem oczywistym jest, że pierwszeństwo w tym zakresie mają przepisy ustawy.” (Wyrok NSA z 16 grudnia 2016 r., sygn. akt II OSK 2749/16). System źródeł prawa powszechnie obowiązującego zbudowany jest m. in. na zasadzie hierarchiczności. Hierarchiczna budowa systemu źródeł prawa obliguje do przyjęcia dyrektywy interpretacyjnej, w myśl której, w razie kolizji między normami prawnymi, przepisy prawa zawarte w akcie wyższego rzędu stosuje się przed przepisami prawa zawartymi w akcie niższego rzędu. Hierarchiczność źródeł prawa wyklucza możliwość stosowania norm hierarchicznie niższych regulujących te same kwestie w sposób odmienny. Z hierarchicznej budowy systemów prawa wynika zatem, że brzmienie § 4 pkt 6 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego pozostaje w kolizji z obecnym brzmieniem art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p. W takim przypadku pierwszeństwo mają postanowienia ustawy.

Istotne naruszenie zasad sporządzania miejscowego planu stanowią również zapisy § 6 ust. 3 pkt 4 uchwały. Zgodnie z zapisami planu, w zakresie odprowadzania ścieków komunalnych i przemysłowych ustala się odprowadzanie ścieków do systemu kanalizacji sanitarnej w oparciu o istniejące przydomowe oczyszczalnie ścieków. Zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2022 r. poz. 2519) do obowiązków właścicieli nieruchomości w zakresie utrzymania czystości i porządku należy przyłączenie nieruchomości do istniejącej sieci kanalizacyjnej lub, w przypadku gdy budowa sieci kanalizacyjnej jest technicznie lub ekonomicznie nieuzasadniona, wyposażenie nieruchomości w zbiornik bezodpływowy nieczystości ciekłych lub w przydomową oczyszczalnię ścieków bytowych, spełniające wymagania określone w przepisach odrębnych. Przyłączenie nieruchomości do sieci kanalizacyjnej nie jest obowiązkowe, jeżeli nieruchomość jest wyposażona w przydomową oczyszczalnię ścieków spełniającą wymagania określone w przepisach odrębnych. Przydomowe oczyszczalnie ścieków są zespołem urządzeń technicznych, służących do neutralizacji ścieków wytwarzanych w jednym lub kilku gospodarstwach domowych. Na skutek procesów zachodzących w tego typu systemach, ścieki najczęściej oczyszczane są do postaci wody drugiej klasy czystości, co pozwala na ich odprowadzenie do gruntu lub pobliskich wód powierzchniowych. W ocenie organu nadzoru bezpodstawne jest nakazanie przyłączenia przydomowych oczyszczalni ścieków do kanalizacji sanitarnej.

Kolejno należy wskazać istotne naruszenie art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p. wskutek braku ustalenia minimalnej liczby miejsc do parkowania dla zabudowy zagrodowej w gospodarstwie rolnym i ogrodnictwie. Zgodnie z ww. przepisem prawa, w planie miejscowym określa się obowiązkowo m.in. minimalną liczbę miejsc do parkowania. W kwestionowanej uchwale (§ 7 ust. 1) określono wskaźniki minimalnej ilości miejsc postojowych dla samochodów osobowych dla lokali usługowych oraz lokali mieszkalnych. Należy podkreślić, iż istnieje obowiązek określenia w planie miejscowym minimalnej liczby miejsc postojowych w stosunku do każdej z przewidzianych funkcji, przy czym nie ma znaczenia, czy przeznaczenie terenu jest przeznaczeniem podstawowym, czy uzupełniającym. Powyższe potwierdza również Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 30 lipca 2019 r. (sygn. akt II SA/Wr 297/19): „(...) nie ma przy tym znaczenia, czy określone przeznaczenie ma charakter przeznaczenia podstawowego, czy pełni rolę uzupełniającą, gdyż ani przywołany przepis u.p.z.p., ani przepis rozporządzenia nie dają podstaw do przyjęcia, by ustawodawca ograniczył obowiązek określenia ilości miejsc parkingowych wyłącznie dla przeznaczenia wiodącego.”. Sposób, w jaki sformułowano treść § 7 ust. 1 uchwały powoduje, że w przypadku realizacji na terenie objętym planem zabudowy zagrodowej brak jest ustaleń planistycznych w zakresie wymaganej dla tej funkcji liczby miejsc do parkowania.

Kolejnym z istotnych naruszeń planu jest niezdefiniowanie przeznaczenia podstawowego oraz dopuszczalnego. W art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym ustawodawca określił, że w planie miejscowym określa się obowiązkowo przeznaczenie terenów i linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania, do czego odnoszą się także przepisy § 4 pkt 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, zwanego dalej rozporządzeniem (Dz. U. z 2021 r. poz. 2404), na mocy których ustalenia dotyczące przeznaczenia terenów powinny zawierać m. in. określenie przeznaczenia poszczególnych terenów lub zasad ich zagospodarowania. Przeznaczenie terenu w miejscowym planie powinno być określone w sposób konkretny i jednoznaczny tak, aby na etapie realizacji planu nie rodziło ono problemów interpretacyjnych i niepotrzebnych konfliktów. Tymczasem na terenie oznaczonym symbolem U Rada Miejska ustaliła w zakresie przeznaczenia terenu: usługi

związane z turystyką w formie hotelu lub pensjonatu oraz dopuściła usługi zdrowia, SPA, ośrodek odnowy i rehabilitacji, usługi sportu i rekreacji, usługi oświaty, usługi rzemiosła artystycznego i usługi gastronomii oraz funkcję mieszkaniową jednorodzinną. W ocenie organu nadzoru brak definicji przeznaczenia podstawowego oraz dopuszczalnego może prowadzić do problemów interpretacyjnych, czy na działkach oznaczonych symbolem U może być realizowane przeznaczenie podstawowe wraz z dopuszczalnym, czy też może być realizowane jedynie przeznaczenie dopuszczalne. Plan miejscowy nie określa jaki udział stanowiąc ma przeznaczenie podstawowe a jaki przeznaczenie dopuszczalne. Wprowadzenie w zakresie przeznaczenia dopuszczalnego możliwości jego realizacji jako jedyne na terenie, prowadzić może do sytuacji, w której przeznaczenie podstawowe nie będzie mogło być w ogóle realizowane. Jeśli bowiem właściciel działek zdecyduje się realizować to przeznaczenie dopuszczalne i nie zrealizuje przeznaczenia podstawowego, przeznaczenie dopuszczalne stanie się przeznaczeniem podstawowym.

Kolejno skarżący kwestionuje inne ustalenia planu. Rada Miejska w Lubniewicach w ramach zasad scalania i podziału terenu oznaczonego symbolem - U, ustaliła zakaz dokonywania podziału na działki (§ 9 ust. 5 uchwały). Przepisy ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym przyznają gminie wyłącznie prawo określenia w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego zasad i warunków podziału nieruchomości nie zaś prawo wprowadzania zakazu dokonywania ich podziału. Uwzględnić należy, że ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (t.j. z 2021 r. poz. 1899 z późn. zm.) w dziale III, co do zasady dopuszcza podział nieruchomości. Akt niższego rzędu nie może więc zakazywać podziału. Zakaz podziału działek nie jest też "zasadą podziału". Zasady podziału to przykładowo określenie minimalnej, czy maksymalnej powierzchni działki (por. wyrok NSA z 19 października 2018 r., sygn. akt II OSK 2510/16). Mając powyższe na uwadze zasadnym jest stwierdzenie nieważności § 9 ust. 5 uchwały.

Zakwestionować w tym miejscu należy również § 10 ust. 4 i § 13 ust. 5 uchwały w których Rada Miejska określiła zasady scalania i podziału działek dla terenów zabudowy zagrodowej w gospodarstwach rolnych i ogrodniczych oraz dla terenów lasów. Tereny zabudowy zagrodowej to tereny rolne, zgodnie bowiem z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U. z 2022 r. poz. 2409) gruntami rolnymi, są m.in. grunty pod wchodzącymi w skład gospodarstw rolnych budynkami mieszkalnymi oraz innymi budynkami i urządzeniami służącymi wyłącznie produkcji rolniczej oraz przetwórstwu rolno-spożywczemu. Tymczasem w art. 101 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami, regulującym zasady przeprowadzania procedury scalania i podziału jednoznacznie wskazano, że przepisy rozdziału stosuje się do nieruchomości położonych na obszarach przeznaczonych w planach miejscowych na cele inne niż rolne i leśne. W konsekwencji na terenach przeznaczonych w planie miejscowym na cele rolnicze bądź leśne, zasad takich ustalać nie można (wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 10 października 2017 r., sygn. akt II SA/Wr 455/17). Mając zatem na uwadze powyższy przepis ustawy o gospodarce nieruchomościami należy stwierdzić, że Rada Miejska dokonała ustaleń w zakresie scalania i podziału m.in. dla terenów przeznaczonych w planie na cele rolne oraz leśne, naruszając tym samym przepis art. 101 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami. Należy wskazać, że problematykę scalania i podziału nieruchomości rolnych i leśnych regulują przepisy ustawy z dnia 26 marca 1982 r. o scalaniu i wymianie gruntów (Dz.U. z 2022 r. poz. 1223). Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 22 października 2019 r. (sygn. akt II SA/Wr 427/19) „W art. 101 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami jednoznacznie wskazano, że przepisy rozdziału 2 działu III tej ustawy (regulującego sprawy scalania i podziału nieruchomości) stosuje się do nieruchomości położonych na obszarach przeznaczonych w planach miejscowych na cele inne niż rolne i leśne. W konsekwencji na terenach przeznaczonych w planie miejscowym na cele rolnicze bądź leśne, zasad takich ustalać nie można. Skoro zatem w przywołanym art. 101 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami wykluczono wprost pewną kategorię terenów, tj. rolnych i leśnych, niemożliwe jest, aby gminny prawodawca w podjętej uchwale, m.in. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, wypowiedział się o zasadach scalania i podziału także dla tych nieruchomości. W takim przypadku nie jest dopuszczalny jakikolwiek "luz interpretacyjny", który mógłby prowadzić do dopuszczenia uregulowania mocą uchwały zasad scalania i podziału takiej kategorii terenów, która została wykluczona obowiązującym przepisem rangi ustawy”.

Jako kolejne naruszenie planu organ nadzoru wskazuje ustalenie dojazdu do terenu WS z drogi publicznej zlokalizowanej poza granicą obszaru objętego miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego poprzez teren oznaczony symbolem U (§ 16 ust. 3). Niewątpliwie miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego powinien być tak skonstruowany aby była zapewniona możliwość obsługi komunikacyjnej terenów objętych tym planem, w tym postanowienia planu winny przewidywać rozwiązania określające dostęp działek

budowlanych do drogi publicznej. Taka konkluzja wynika z funkcji planu i regulacji powołanych przepisów, w tym z definicji działki budowlanej (wyrok NSA z dnia 23 kwietnia 2014r. sygn. akt II OSK 659/14). Jednak jak należy zauważyć, że tereny WS nie są działkami budowlanymi, dlatego Rada Miejska nie powinna zamieszczać zapisów dotyczących dostępu ww. terenu do drogi publicznej.

Biorąc powyższe pod uwagę, orzeczono jak we wstępie.

Zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały organu gminy wstrzymuje jej wykonania z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim. Skargę należy wnieść w terminie 30 dni od daty doręczenia rozstrzygnięcia, za pośrednictwem organu, który skarżone orzeczenie wydał.

z up. Wojewody Lubuskiego
Dyrektor Wydziału
Infrastruktury

Katarzyna Kis